

Kniha Daniel – Číslo sedemdesiat

Od dávnych tabúl k moderným zodpovednostiam: odhaľovanie cesty zmluvy

Jeff Pippenger

2024-02-03

Keď Pán vstúpil do zmluvy so starovekým Izraelom, dal dve dosky ako základ a symbol zmluvného vzťahu. Tieto dve dosky zároveň určovali zodpovednosť starovekého Izraela predkladať svetu živé svedectvo o týchto dvoch doskách. Keď Pán vstúpil do zmluvy s novodobým Izraelom, dal dve dosky ako základ a symbol zmluvného vzťahu. Tieto dve dosky zároveň určovali ich zodpovednosť predkladať svetu živé svedectvo o všetkých štyroch doskách.

Dve dosky boli dané doslovnému starovekému Izraelu bezprostredne po tom, čo ich Boh vyslobodil z doslovného otroctva egyptského zajatia a previedol ich cez sklamanie pri prechode cez Červené more. Obdobie, počas ktorého bol doslovný staroveký Izrael v zajatí, bolo v proroctve osobitne určené ako štyristo tridsať rokov a počas tohto zajatia doslovný staroveký Izrael zabudol na sobotu siedmeho dňa a prestal ju zachovávať.

Dve tabule boli dané duchovnému novodobému Izraelu hneď potom, ako ich Boh vyslobodil z duchovného otroctva katolíckeho jarma a previedol cez veľké sklamanie roku 1844. Obdobie, počas ktorého bol duchovný novodobý Izrael v otroctve, bolo v proroctve presne určené ako tisícdväťstošesťdesiat rokov, a počas tohto otroctva duchovný novodobý Izrael zabudol na sobotu siedmeho dňa a prestal ju zachovávať.

Práve v tom istom okamihu dejín, keď Boh poskytol Mojžišovi dve dosky, aby ich odniesol starovekému Izraelu, jeho brat Áron zhotovoval zlatú podobu teľaťa. Dve dosky Desatora dosvedčujú, že Boh je žiarlivý Boh, a Jeho žiarlivosť sa obzvlášť prejavuje proti modlárstvu; a keď Mojžiš zostupoval z vrchu, staroveký Izrael tancoval nahý okolo zlatej modly, ktorú vytvoril ten, ktorý bol vyvolený za Božieho hovorcu.

A Mojžiš oznámil Áronovi všetky slová Hospodina, ktorý ho poslal, i všetky znamenia, ktoré mu prikázal. A Mojžiš a Áron šli a zhromaždili všetkých starších synov Izraelových. A Áron hovoril všetky slová, ktoré Hospodin povedal Mojžišovi, a robil znamenia pred očami ľudu.
Exodus 4:28–30.

Brat proroka, ktorý viedol staroveký Izrael počas dejín zmluvy, keď boli dané dve tabule zmluvy, bol vodcom vzbury obrazu žiarlivosti. Manžel prorokyne, ktorá viedla novodobý Izrael počas dejín zmluvy, keď boli dané dve tabule zmluvy, bol vodcom vzbury roku 1863, a rok 1863 označuje prvú generáciu adventizmu ako tú, ktorá je znázornená obrazom žiarlivosti postaveným pri vchode do brány oltára.

I riekol mi: Syn človeka, pozdvihni teraz svoje oči smerom k severu. Pozdvihol som teda svoje oči smerom k severu, a hľa, na sever od oltárnej brány, pri vchode, bol tento obraz žiarlivosti.
Ezechiel 8:5.

„oltár“ je symbolom Krista.

„Sme v nebezpečenstve miešať posvätné s obyčajným. Svätý oheň od Boha sa má používať v našom úsilí. Pravým oltárom je Kristus; pravým ohňom je Duch Svätý. Toto je naša inšpirácia. Len vtedy, keď Duch Svätý vedie a usmerňuje človeka, je bezpečným radcom. Ak sa odvrátíme od Boha a od Jeho vyvolených, aby sme sa dopytovali pri cudzích oltároch, dostaneme odpoveď podľa našich skutkov.“ Selected Messages, kniha 3, 300.

„Brána“ je cirkev.

„Pre pokornú, veriacu dušu je Boží dom na zemi bránou do neba. Pieseň chvály, modlitba, slová hovorené Kristovými zástupcami sú Bohom ustanovené prostriedky na prípravu ľudu pre cirkev hore, pre tú vznešenejšiu bohoslužbu, do ktorej nemôže vstúpiť nič nečisté.“ Testimonies, zväzok 5, 491.

V roku 1863 sa laodicejský adventizmus stal právne registrovanou cirkvou a prestal byť hnutím. V tom bode „vstúpil“ do cirkevných dejín. V roku 1863 vstúpila Kristova cirkev do právneho zväzku s vládou Spojených štátov. V tom roku tiež zaviedli falšovaný obraz, aby nahradil dve posvätné tabule Habakuka. Hneď ako bola pripravená druhá tabuľa, tí, ktorých predobrazom bol Áron, z hľadiska prorockých dejín pripravovali falšovaný obraz.

Druhé prikázanie je najkonkrétnejším varovaním proti modlárstvu a uctievaniu obrazov. Práve v ňom sa Boh predstavuje ako žiarlivý Boh. Práve tam tiež ustanovuje zásadu, že svoj súd nad bezbožnými ponecháva až do tretieho a štvrtého pokolenia. Desať prikázaní je odpisom Kristovho charakteru.

„Za odmietnutie Krista, so všetkými následkami, ktoré po ňom nasledovali, niesli zodpovednosť oni. Hriech národa i záhuba národa boli dielom náboženských vodcov.“

„Nepôsobia aj v našich dňoch tie isté vplyvy? Nejdú mnohí z vinohradníkov Pánovej vinice v stopách židovských vodcov? Neodvracajú náboženský učiteľia ľudí od jasných požiadaviek Božieho slova? Namiesto toho, aby ich vychovávali k poslušnosti Božiemu zákonu, nevedú ich k prestupovaniu? Z mnohých kazateľníc cirkví sa ľud učí, že Boží zákon pre nich nie je záväzný. Ľudské tradície, ustanovenia a zvyky sú vyvyšované. Pestuje sa pýcha a samospokojenie pre Božie dary, zatiaľ čo Božie nároky sú prehliadané.“

„Keď ľudia odkladajú Boží zákon nabok, nevedia, čo robia. Boží zákon je prepisom Jeho charakteru. Stelesňuje zásady Jeho kráľovstva. Kto odmieta prijať tieto zásady, stavia sa mimo prúdu, ktorým prúdia Božie požehnania.“ Podobenstvá Kristove, 305.

Charakter Krista je Jeho obrazom a zahŕňa aj to, že je žiarlivým Bohom. Božia žiarlivosť sa prejavila v Kristovi, keď dvakrát očistil chrám. Pri prvom očistení chrámu boli učeníci, ktorí boli svedkami tohto skutku, následne vedení k tomu, aby si pripomenuli, že Písma sa odvolávali na Božiu žiarlivosť.

Blížila sa židovská Pascha, a Ježiš vystúpil do Jeruzalema. A v chráme našiel tých, čo predávali voly, ovce a holubice, i peňazomencov, ako tam sedia. A urobiac si bič z povrázok,

všetkých ich vyhnal z chrámu, aj ovce a voly; peňazomencom vysypal peniaze a poprevracal stoly. A tým, čo predávali holubice, povedal: Odneste to odtiaľto; nerobte z domu môjho Otca dom kupectva. A jeho učeníci sa rozepamätali, že je napísané: Horlivosť za tvoj dom ma strávila. Ján 2:13–17.

V Písmach sú v hebrejčine aj gréčtine slová „horlivý“ a „žiarlivý“ tým istým slovom. Je to jedno a to isté slovo. Keď Kristus očistil chrám, zjavoval Božiu žiarlivosť, ktorá je vlastnosťou Božieho charakteru označenou v druhom prikázaní a ktorá sa zvlášť prejavuje proti modlárstvu. Keď Mojžiš zostúpil z vrchu s dvoma doskami a pochopil, čo urobil Áron a čo robí ľud, rozbil tie dve dosky. Tieto dve dosky boli pravým obrazom žiarlivosti, lebo boli fyzickými zobrazeniami, ktoré označovali Boha ako žiarlivého Boha. Keď Mojžiš rozbil tie dve dosky, zjavoval práve tú žiarlivosť, ktorá je označená v druhom prikázaní.

Mojžiš sa potom obrátil a zišiel z vrchu; a v jeho ruke boli dve dosky svedectva. Dosky boli popísané z oboch strán; z jednej i z druhej strany boli popísané. A tie dosky boli dielom Božím, a písmo bolo písmom Božím, vyrytým na doskách. Keď Jozua počul hlas ľudu, ako kričal, povedal Mojžišovi: V tábore je vojnový krik. Ale on povedal: To nie je hlas tých, čo kričia z víťazstva, ani hlas tých, čo kričia pre porážku; počujem hlas tých, čo spievajú. A stalo sa, len čo sa priblížil k táboru, že uvidel teľa a tance; vtedy sa Mojžiš veľmi rozhneval, vyhodil dosky zo svojich rúk a rozbil ich pod vrchom. Exodus 32:15–19.

Dve tabule boli svedectvom Božieho charakteru. Charakter Boha je obrazom, ktorý má byť v ľuďoch utvorený skrze Kristovu spravodlivosť. Dve tabule sú pravým obrazom žiarlivosti a Áron vytvoril falošný obraz žiarlivosti práve v tom čase, keď bol starovekému Izraelu odovzdávaný pravý obraz žiarlivosti. Tí, v ktorých je Kristus sformovaný, majú Jeho obraz i rúcho Jeho spravodlivosti, no Áronovi oslavovatelia tancovali nahý, lebo boli Laodicejčanmi. Laodicejčania sú „biedni, úbohí, chudobní, slepí a nahí“.

A keď Mojžiš videl, že ľud je nahý; (lebo Áron ho obnažil na jeho hanbu medzi jeho nepriateľmi). Exodus 32:25.

V roku 1856, sedem rokov predtým, ako bola vytvorená falšovaná tabuľa, James aj Ellen Whiteovci označili, že hnutie prešlo do laodicejského stavu. V roku 1863 bol adventizmus duchovne rovnako „ nahý“, ako bol staroveký Izrael doslovne „ nahý“, keď tancoval okolo falošného obrazu žiarlivosti. Falzifikát, ktorý Áron zhotovil, bol modlou zhotovenou zo zlata, no bol to obraz teľaťa, ktoré je šelmou. Bol to obraz šelmy a zároveň aj obraz pre šelmu. Zlaté teľa bolo obrazom šelmy, no zároveň bolo zasvätené bohom, o ktorých Áron neprávom vyhlásil, že vyslobodili Izrael z egyptského otroctva.

A prijal to z ich rúk a sformoval to rydlom, keď z toho zhotovil liate teľa. A povedali: Toto sú tvoji bohovia, Izrael, ktorí ťa vyviedli z egyptskej krajiny. Keď to Áron videl, postavil pred ním oltár; potom Áron vyhlásil a povedal: Zajtra bude sviatok Hospodinovi. A na druhý deň včasráno vstali, obetovali zápalné obete a priniesli pokojné obete; potom si ľud sadol jesť a piť a vstali, aby sa zabávali. Exodus 32:4–6.

Zlaté teľa bolo obrazom šelmy, ale bolo zasvätené falošným bohom, a preto bolo aj obrazom (obetou) šelme. Obraz bol zhotovený zo zlata, ktoré je symbolom Babylona, a bolo to teľa, ktoré je najvyššou formou obete v službe svätyne. Bolo zasvätené bohom Egypta. Tajomný Babylon (lebo všetky prorocké svedectvá označujú koniec sveta) pozostáva zo ženy sediacej na šelme. Šelma, na ktorej žena sedí, je Organizácia Spojených národov (desať kráľov) a je symbolom draka, ateizmu a Egypta. Sama žena je falzifikátom Božej pravej cirkvi. Zlaté teľa, ktoré Áron zasvätil bohom Egypta, bolo predobrazom veľkej neviestky zo sedemnásťtej kapitoly Zjavenia, ktorá je Babylonom (zlato), sediacim na šelme (Egypt), a falzifikátom cirkvi (teľa).

Zároveň Áron postavil oltár, ktorý, ako bolo práve vymedzené, predstavuje Krista, pravý oltár. Potom zaviedol falošný bohoslužobný systém, lebo na nasledujúci deň vyhlásil sviatok Hospodinovi. Áronovo zlaté teľa bolo obrazom „šelmy“ a „pre“ šelmu a bolo postavené „pred“ falošným Kristom, a bol vyhradený deň na oslavu jeho falošného systému bohoslužby.

Spojené štáty sú mocnosťou, ktorá vytvorí obraz šelmy a potom prinúti svet nasledovať jej príklad. Spojené štáty majú moc nanútiť svet tento systém uctievania a robia to pred zrakom šelmy, „pred“ ňou.

A videl som inú šelmu vystupovať zo zeme; a mala dva rohy ako baránok, ale hovorila ako drak. A vykonáva všetku moc prvej šelmy pred ňou a pôsobí, aby sa zem i tí, čo na nej bývajú, klaňali prvej šelme, ktorej smrteľná rana bola uzdravená. Zjavenie 13:11, 12.

Človek hriechu, ktorým je pápežstvo, je šelmou z mora zo Zjavenia trinásťtej kapitoly. Keď Spojené štáty prehovoria ako drak pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, vtedy začnú nútiť svet, aby postavil obraz šelme „pred“ ňou. Šelmou pred Spojenými štátmi (šelmou zo zeme) je pápežstvo (šelma z mora). Pápežstvo je falošným Kristom a Áron postavil svoj zlatý obraz pred falošným Kristom, lebo Kristus je pravým oltárom. Áron potom zaviedol falošný systém bohoslužby, ako to predstavuje vyhlásenie sviatočného dňa, ktorý sa mal konať na nasledujúci deň. Aj Spojené štáty presadzujú falošný systém bohoslužby a aj ten je spojený s falošným dňom bohoslužby.

Keď Mojžiš zostúpil z vrchu, spor sa týkal pravého a falošného obrazu žiarlivosti — obrazu Krista alebo obrazu Satana. Napodobenina pozostávala z napodobeného Krista (oltár), napodobenej skúsenosti (laodicejskej), napodobeného dňa bohoslužby („zajtra je sviatok Hospodinov“). Vzburu zlatého teľa predstavuje vzburu čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona, ale zároveň predstavuje aj vzburu laodicejského adventizmu v roku 1863.

V roku 1863 bol zavedený falšovaný stôl, aby zakryl klenoty Millerovho sna, ako boli znázornené na dvoch tabuľkách Habakuka. Tieto dve tabuľky boli predobrazene stvárnené dvoma tabuľami, ktoré Mojžiš prijal na vrchu. V roku 1863 bolo nadviazané právne spojenie s vládou Spojených štátov, čím sa ukončilo milleritické hnutie a právne sa zaregistrovalo laodicejské hnutie ako Cirkev adventistov siedmeho dňa. Tento vzťah bol znázornený Áronovým obrazom šelmy, ktorý je prorocky definovaný ako spojenie Cirkvi a štátu, a tak predstavuje predobraz toho, ako milleriti v roku 1863 vytvorili vzťah medzi Cirkvou a štátom, a zároveň aj predobraz Spojených štátov pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone.

Áronovi nahí tancujúci blázni, predstavujúci falošnú skúsenosť Laodicey, sú práve takí, akým sa v roku 1856 stalo milleritské hnutie. Duchovná skúsenosť, ktorú predstavovali Áronovi tancujúci blázni, bola v protiklade so skúsenosťou Mojžiša, ktorý zjavoval žiarlivosť Božieho charakteru voči modlárstvu. „Tanec“ je v proroctve symbolom zvodu a Áronovi tancujúci blázni takisto predstavovali zvod, ktorý spôsobujú Spojené štáty, keď nútia svet „tancovať“ na zvuk Nebukadnesarovej hudby, zatiaľ čo týrska smilnica spieva svoje piesne.

V roku 1863 sa laodicejské milleritické hnutie premenilo na právne registrovanú laodicejskú Cirkev adventistov siedmeho dňa. Ako bolo uvedené v predchádzajúcich článkoch, v roku 1863 bolo znovu vystavané Jericho, lebo Jericho je symbolom blahobytu Laodicey a slúži ako falzifikát mesta Jeruzalem. V roku 1863 zavedenie falšovanej prorockej mapy predstavovalo opakovanie dejín Árona, zlatého teľaťa a tancujúcich bláznov. Dejiny vyslobodenia pri Červenom mori sestra Whiteová opakovane používala na znázornenie dejín raného adventizmu a toto použitie sa dokonale zhoduje s dejinami Mojžiša a Árona v spore o obraz žiarlivosti.

V roku 1863 sa prvá generácia laodicejského adventizmu začala tým, že do brány (cirkvi), ktorá bola pred oltárom (Kristom), bol postavený obraz žiarlivosti. Táto prvá generácia potom „vstúpila“ do stupňujúcej sa histórie ohavností.

A riekol mi: Syn človeka, pozdvihni teraz svoje oči smerom na sever. Pozdvihol som teda svoje oči smerom na sever, a hľa, na sever od brány oltára pri vchode bol tento obraz žiarlivosti. Ezechiel 8,5.

V ďalšom článku budeme v týchto úvahách pokračovať.

„Aký je náš stav v tomto hroznom a slávnostnom čase? Ach, aká pýcha prevláda v cirkvi, aké pokrytectvo, aký klam, aká láska k odievaniu, márnivosti a zábave, aká túžba po nadradenosti! Všetky tieto hriechy zatemnili myseľ, takže večné veci neboli rozpoznané. Nebudeme skúmať Písma, aby sme vedeli, kde sa nachádzame v dejinách tohto sveta? Nestaneme sa chápať, pokiaľ ide o dielo, ktoré sa pre nás v tomto čase uskutočňuje, a o postavenie, ktoré by sme my ako hriešnici mali zaujať, kým toto dielo zmierenia pokračuje? Ak nám čo len trochu záleží na spáse našich duší, musíme urobiť rozhodnú zmenu. Musíme hľadať Pána s pravým pokáním; musíme v hlbokjej skrúsenosti duše vyznať svoje hriechy, aby mohli byť zahladené.“

„Už viac nesmieme zotrvať na začarovanej pôde. Rýchlo sa približujeme k záveru času našej skúšky. Nech sa každá duša spýta: Ako stojím pred Bohom? Nevieme, ako skoro môžu naše mená prísť na Kristove pery a naše prípady byť s konečnou platnosťou rozhodnuté. Aké, ó, aké budú tieto rozhodnutia! Budeme počítaní medzi spravodlivých, alebo budeme zaradení medzi bezbožných?“

„Nech cirkev povstane a činí pokánie zo svojich odpadnutí pred Bohom. Nech sa strážcovia prebudia a vydajú na trúbe istý zvuk. Toto je určité varovanie, ktoré máme hlásať. Boh prikazuje svojim služobníkom: ‚Volaj z plného hrdla, nešetři sa, pozdvihni svoj hlas ako trúbu a ukáž môjmu ľudu jeho prestúpenie a domu Jakobovmu jeho hriechy‘ (Izaiáš 58,1). Pozornosť ľudu musí byť získaná; ak sa to nedá dosiahnuť, všetko úsilie je zbytočné; aj keby anjel z neba zostúpil a hovoril k nim, jeho slová by neprospeli viac, než keby hovoril do chladného ucha

smrti.“

„Cirkev sa musí prebudiť k činu. Duch Boží nikdy nemôže prísť, kým mu nepripraví cestu. Má nastať úprimné skúmanie srdca. Má tu byť zjednotená, vytrvalá modlitba a prostredníctvom viery dovolávanie sa zaslúbení Božích. Nemá tu byť odievanie tela do vrecoviny ako v dávnych časoch, ale hlboké poníženie duše. Nemáme ani ten najmenší dôvod na sebauspokojenie a sebaavyšovanie. Máme sa pokoriť pod mocnou rukou Božou. On sa zjaví, aby potešil a požehnal tých, ktorí ho úprimne hľadajú.“ Posolstvá pre cirkev, kniha 1, 125, 126.